

EL VOL LLIURE

Aquest és un esport del qual tothom n'haurà sentit algun comentari, i potser hagin vist aquests estranys ocellots a qualsevol paratge o a través de la televisió. Sigui com sigui, el qui per primera vegada veu el vol reposat i majestuós d'un d'aquests aparells no deixa de sentir una certa enveja, alhora que també el fet li resulta desconcertant. Tot això és degut a la desconexió que normalment hom té del vol lliure. Voldria, doncs, amb aquest escrit, intentar aclarir-ho.

Fa cosa d'uns quinze anys LA NASA a Estats Units, va encomenar a l'enginyer MELVIN ROGALLO que estudiés un projecte pel qual les càpsules espacials nord-americanes poguessin tornar a la terra aterrant normalment, tal i com ho fan els avions. Aquest senyor va inventar una mena de planejadors-paracaigudes en forma de triangle i amb la particularitat de poder-lo dirigir a voluntat. El projecte no es va portar a terme perquè la mida de l'ala DELTA o ROGALLO (és així com s'anomena l'invent) havia de ser molt gran. Per no desapropiar els esforços fets es va adaptar l'ala ROGALLO inicial a fins esportius. Fou en aquest camp on l'invent va donar els millors resultats. El vol lliure neix, doncs, d'un fracàs aeroespacial.

En un principi va ser un esport que només practicaven quatre boigs als Estats Units. Aviat, però, la bojeria arribà a Europa, on es difongué ràpidament. A Espanya ja fa uns quants anys que es practica, i a l'actualitat existeixen uns 6 ó 7 clubs de vol distribuïts arreu.

Hom podrà pensar que el vol amb ala "DELTA" és senzillament llançar-se d'un lloc elevat i anar baixant fins a tocar terra. L'afirmació aquesta sols és veritat en la fase inicial d'aprenentatge de l'esport, perquè una vegada superades, segons la perícia del pilot, característiques de l'ala i condicions climatològiques o geogràfiques (vents, corrents d'aire, muntanyes...) s'aconsegueixen vols de moltes hores de durada i a molta alçada.

Evidentment la peça fonamental de vol lliure és L'ALA. Fa uns quants anys aquí a Espanya sols existien uns quants models estrangers, però actualment n'hi ha una gran quantitat de tipus, tant nacionals com no. En general estan construïts amb tubs de duralumini i una tela especial anomenada DRACON. Tot el conjunt és

completament plegable i de fàcil muntatge. El pes oscil·la segons els models, entre 18 i 25 quilos, i el preu entre cinquanta i cent vint mil pessetes. Cada pilot, segons la seva experiència, economia i rendiment, desitja escollir l'una o l'altra a l'hora de comprar.

La manera de governar-la és molt senzilla, perquè el pilot va penjat pel centre de gravetat de l'ala (o assegut, o estirat), i, segons desplaçi el pes del seu cos cap a un cantó o cap a l'altre, endavant o endarrera l'ala anirà cap aquí o cap allà. Com és lògic suposar, tot aquell qui es vulgui dedicar al vol lliure haurà de conèixer aquestes tècniques de maneig, així com també algunes nocions d'aerodinàmica. De totes maneres adquirir aquests coneixements no és cosa de quatre dies, sinó que ha d'anar-les aprenent de mica en mica i amb seguretat, qualsevol error degut a la inexperiència o qualsevol imprudència deguda a l'excessiva confiança significa posar en perill la vida. De fet, per evitar totes aquestes anomalies ja existeix una normativa a nivell nacional que obliga a tota persona que vulgui aprendre a volar amb ALA DELTA a fer primerament un curs de formació que sol durar tres dies.

El primer es dedica a l'ensenyament tècnic i els dos restants ja es passa a la pràctica, sempre sota vigi-

lància d'un instructor. Una vegada fet el curs, un no pot encara volar pel seu compte si abans no es fa soci d'algun Club de Vol, i...es compra una ala, lògicament!

Més o menys és així com funciona el Vol Lliure, una activitat que porta a algunes persones a considerar un pèl estrambòtiques o poc "ben sortides" a aquelles altres que tenen afició a un esport per la pràctica del qual no cal tocar de peus a terra. Evidentment quant es vola no es toca mai de peus a terra. És aquest l'encís o el misteri del vol lliure?. No voldria ara entrar en consideracions filosòfiques o pseudo-poètiques, però serà aquest deslligar-se d'unes lleis físiques, que són les "normals", acceptades per tothom, i passar a un altre estat, desafiant descaradament l'anterior, en que regeixen unes altres completament diferents i noves, que donen una altra perspectiva de la realitat?.

Serà aquest afany a elevar-se físicament un bon indicatiu de l'esperit de superació de la persona, o bé del desig del domini?.

Deixem-nos d'històries. La realitat és que tot aquell qui vulgui volar com un veritable ocell, i sentir l'autèntica sensació de vol, ara ja pot fer-ho. Si algú ho dubte sols li diria que ho provés almenys un cop. Serà una sensació que no oblidarà mai. Després en parlarem.

